

Anatomia humana

LA CARTA DE COMIAT D'UN PEDIATRE

Jorge Bello

Diu aquest pediatre que «van fer una clara discriminació selectiva envers una part de la població pediàtrica», i després es pregunta:

«Com puc donar-los consells, als nens i les seves famílies, en contra de qualsevol tipus de discriminació» si és precisament l'ambulatori qui els discrimina.

Estic parlant del doctor Fernando Parreño, un pediatre amb un currículum professional del nivell més alt i amb unes característiques humanes superlatives. I d'un ambulatori de la perifèria de Barcelona gestionat per l'Institut Català de la Salut.

Gairebé tots els pacients de pediatria d'aquest ambulatori són fills d'immigrants. «Finalment, la directora va reconèixer i va acceptar la discriminació que s'havia portat a terme amb una part de la població. Però es va rentar les mans.»

Fart de demanar respecte per als seus pacients i per a ell mateix, i després de demostrar-los una i una altra vegada que hi havia una situació anormal en la qual els pacients no podien accedir a l'atenció de pediatria en condicions d'igualtat, aquest pediatre va deixar l'ambulatori on feia feines.

Si l'accés a la sanitat és un laberint, és que la gestió sanitària discrimina, maltracta pacients i professionals

❖ VA ESCRIURE una carta (copio aquí algunes línies) i la va enviar a un nombrós col·lectiu de professionals

de la pediatria i de la infermeria pediàtrica. I als directius del centre, i a més directius, que no van respondre.

Va deixar la feina perquè «aquesta situació està associada a una manca d'ètica personal i professional, i no puc acceptar-la. És per això que he decidit d'anar-me'n. És l'única manera de recuperar la dignitat que em van treure per força.»

Va marxar dolgut i decebut. Ara fa feines de formació per al personal de Metges sense Fronteres. I ja està fitxat per a un altre ambulatori, no gaire lluny de l'anterior, on també trobarà una població de pacients la majoria dels quals són fills d'immigrants.

El cas d'aquest pediatre commou el col·lectiu de professionals de la pediatria, però no va provocar més que indiferència, sordesa, ceguesa, tossudesa, en el grup de gestors sanitaris al·ludits. Els problemes de discriminació que va denunciar encara hi són.

Aquest fet, que no és únic ni és una novetat, indica fins a quin punt pot resultar destructiva la gestió sanitària quan el gestor només mira xifres per tal de presentar resultats que només interessin econòmics.

L'Institut Català de la Salut i l'Institut Balear de la Salut controlen informàticament un bon nombre de paràmetres, però no fan enquestes als

pacients per saber què en pensen, o què n'hauria de millorar.

❖ EN CONSEQÜÈNCIA, la gestió sanitària, que és gestió de persones abans que gestió de recursos econòmics, no mira gaire les persones, no es pregunta què en pensen, professionals i usuaris, per saber on és, on són, realment, gestió i gestors.

Discriminació del pacient (tot aprofitant que és immigrant) és aquí una forma subtil de maltractament. És tracta de posar-hi cada cop més dificultats per accedir a la consulta del pediatre o de la infermera de pediatria mitjançant la manipulació de les agendes i dels horaris. No sé si Menorca queda al marge d'aquesta realitat.

L'objectiu de la manipulació laberíntica de les agendes i dels horaris dels professionals i del centre és estalviar en personal i en consum, però cap gestor va poder demostrar que en això hi ha un estalvi real.

El que és real és la realitat, res més. «Mai m'havia sentit tan menyspreat, ignorat, agreujat, enganyat i manipulat com en aquests dos anys i mig.» Aquesta és la realitat. Ningú vingui ara amb promeses, ningú digui que en farà, la promesa ha perdut crèdit davant la cua de pacients.

Pacients maltractats, professionals maltractats. És hora de demanar responsabilitats. I de demanar que la gestió és faci de manera responsable i realista, participativa i transparent.

[bello.cat / jordibell@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibell@gmail.com)

Es racó d'en Cambreta

ONZE ERITREUS I UN SIRIÀ

Gustau Juan Benejam

Mentre tota la classe política i els mitjans de comunicació estan engrescats en omplir el seu temps i els seus espais en la campanya electoral i en el debat sobre Catalunya, hem sabut que diumenge passat arribaven a l'aeroport de Madrid 11 eritreus i 1 siria, primer grup d'un contingent de 50 que el Govern havia aprovat en virtut del pacte entre els socis europeus per reubicar 120.000 immigrants arribats a Grècia i Itàlia.

El drama de la gent que fuig de països en conflicte o simplement de la fam no és d'ara. Dissortadament ja ens ha fet call a la pell, ja ens hem acostumat a que sigui notícia habitual, per moments amb més intensitat, per temporades de manera més difusa, però sempre persistent.

❖ SEMPRE PERSISTEIXEN els ma-

«Hi ha massa problemes que demanen solucions a ras de terra i no tantes reunions estèrils d'alt nivell»

teixos problemes, sembla. I les nostres institucions sembla que sempre hi cerquen solucions, que sempre treballen

molt, que fa propostes i actuacions, sembla. Però tenim la sensació que parlant de d'immigració o tants d'altres problemes, d'enfora o de prop nostre, senzills o de gran abast, sempre són allà mateix i es reciten com a *mantrès*, frases fetes, jaculatories, de la nostra quotidianitat.

Així, tenim la sensació que, en diferència de la rapidesa i l'eficàcia com actuen els grans poders econòmics i les corporacions financeres, les institucions públiques són feixugues i massa entremaliades, poc resolutives, i açò a un moment com

l'actual, en què la tecnologia permet, sense moure's de la cadira, tenir el món a l'abast de qualsevol petit ordinador de mitjana tecnologia.

Fa set-cents anys, el savi mallorquí Ramon Llull, el gran creador del català literari, escrivia al seu «Llibre de les bèsties»: «Bell amic: ¿qual utilitat se segueix de les corts que el rei fa tots anys? ... neguna, ans se'n seguia gran damnatge, car les gents s'empobrien e

per la pobretat que havien, faien molts d'engans e defalliments e lo rei n'era en ira de tot son poble, car donava e gostava a les corts, que no hi podia abastar sa renda, tollia al uns e donava als altres»

❖ TOT I QUE el llenguatge és de fa set segles, és encara prou entenedor i prou actual: quina utilitat tenen les «corts», les institucions? Ans se'n seguia gran perjudici perquè la gent s'empobria ... perquè el rei donava i mal gastava més que d'allò a què podia arribar amb els seus ingressos, prenia als uns i donava als altres...

¿Qual utilitat se segueix de les corts que el rei fa tots anys? De què serveixen les nostres institucions, internacionals, europees o estatals, que fan corts, es reuneixen i es tornen a reunir, mentre la gent segueix sempre igual, amb els seus problemes?

El drama de la immigració, els paradisos fiscals o la llei de dependència, per agafar unes mostres aleatòriament al vol. Hi ha massa problemes que demanen solucions a ras de terra i no tantes reunions estèrils d'alt nivell.

I mentre milers, milions de persones, esperen solucions a les seues desesperances, onze eritreus i un siria són, més tost, una resposta un poc magra.